Nestali osjećaji

Želimir Jelčić

Nestali osjećaji

Želimir Jelčić

2023.

Contents

Posvećeno Ivanki,
i našoj ljubavi

Nestali osjećaji, izgubljena mladost

Vrijeme je prolazno, pogledajte što nosi:
Zdravo, doviđenja
Tisuću noći izgubljenih u besanim uspavankama,
suze koje si isplakao
Nedosanjane misli, prijatelji moji,
svi se opraštaju
I ti spavaš

Gorski uzvišeni jasen

in sua excelsia

Mlad, gladak i blago blijedo,
siv,
s crnim pupoljcima,
još nisi posve potamnio
sazrijevaš li još uvijek svake godine,
s Tirski ljubičasto crvenim cvjetovima?
ukrućuješ li se
i tamniš li u svojoj zreloj dobi
sine floribus

Na njegovom porođenju,
u dvorištu su kokoši i ovce,
spirala zvijezde padalice,
to dijete čovjeku: Božja je vizija.
Dolazi nepopustljiv, neizbrisiv,
S osmijehom i bijesom oluje,
njegovo podizanje ruke
drhti iznad nas.
Naša životinjska glad,
para i dim samostanske kuhinje,
čađa sa svijeća,
obijesni konjušari *Le petit caporal*
izbrisala su Njegovu "Večeru",
na vlažnom zidu
Santa Maria delle Grazie.

Došao sam sa sela,

iz ravnice, iz malene kuće,
ispod brda,
zelenog od pradjedove vinove loze,
a ipak predak je izumro,
danas su preci davno zaboravljeni,
a to vrijedi za sve pa i za svakog,
godine nestajanja.

ↀ

U komori s drvenim podom,

tek svjetlost petroleja,
lanene urešene zavjese vise,
mjesec iznad pritvorenih vrata,
tvoje lijepe ruke sjaje poput ledenog snijega,
naš rastanak noć, tuga,
i u suzama se opraštamo,
tugujem,
i osjećam da sam zauvijek izgubljen.
Zlatno smaragdno pero fazana privezano
na tamburi,
a njene četiri žice pjevaju poput ptičica,
to me tjeralo da se vratim kući,
molila me da se što prije vratim,
jer mladost, iza zelene gaze zaborava,
sjaji poput cvijeta,
ali i sad mi nedostaju dobri stari dani uz mog djeda,
tada sam bio mlad,
a u proljeće sam nosio tanku košuljicu,
proljeće je uvijek lijepo,
plavo poput neba uz zeleno ljeskanje listova,
i brinuo sam se samo što je proljeće tako kratko.
U drvenom sam čamcu, drijemajući, čuo kišne kapi.
O živote kako si neizvjestan!
Oh, nedostaješ mi, nedostaješ mi
Ali nikad me više ne možeš čuti.

Nema kiše,

nema oblaka,
dobro je,
dobro sam,
ne loptaj se s mojim razumom,
s mojim srcem,
ne uništavaj moje misli,
moje svetinje,
nema posljednjih otkucaja srca.

Moja pjesma tek treba biti otpjevana,

neću biti ponižen,
ako prijeđem preko rijeke razdjelnice.
Naći ćeš me uz rijeku
ili možda na drugoj obali.
Vjerujte mi, gledajte me,
kako još jedan dan strepim.
Neću potamniti svoj pjev,
neće biti tajnovit, niti lažan,
niti ću biti šutljiv, neću šutjeti,
mahat ću svojim jezikom
ljubit ću svoje sumnje,
zbogom mojim pričama o tuzi.
Možete me pronaći,
čekat ću vas dok dan ne završi.
Teško ćete usnuti, opustite se,
uživajte u smiraju dana.
Još jednom sunce zalazi.
Prošao je još jedan dan.
Sve izgleda isprazno.

Nemoj reći voliš me,
jer ćeš me uvijek voljeti,
i ja ću biti svršetak tvojih snova,
prije nego se stopimo,
obećanje ostavljeno na bijelim plahtama.
Kako možeš ne voljeti, mene?
Bio bih tek vrisak,
gorčina koja ti je ostala na jeziku.
Možda ti se također sviđam,
kao neki ljubavnik koji šalje cvijeće.
Obećajem, bit ću tvoja trajna patnja,
tvoj omiljeni stranac, tvoja dokolica.

Odlazim zauvijek,
ispisujem stihove na zadnju stranicu,
od jutra do sumraka.
Poljubac za rastanak,
ostavljam te u zlatnom kavezu zemaljskog bola.
Sada kad je lišće već otpalo,
odlazim u prostrano nebo,
slijedim svjetlo.
Uspinjem se korakom po zlatnim stubama,
hodam prema glasu koji me zove.
Vidim ljepotu,
odlazim tamo gdje nema briga.

Gledamo u zvijezde,
skupa, krhki smo, plačemo.
S našom vjerom kao nadom,
oprost i sve,
slatko obećanje koje šapće na naše uho,
briše naše suze, svake minute i svakog sata
Naši snovi nemaju kraja,
ponekad, tek osjećamo led u svojim venama.
No, neuspjeh je Pad,
tamniji od crnila, hladniji od zime,
ostavlja nam kaos i propast,
i krade naš život,
krade naše sretne trenutke,
hvata nas Kairos za kosu, s leđa.

Premišljao sam se

mogu li se vratiti domu svom.
Jesi li siguran, jesi li ti normalan?
Pa, kako bi to bilo, napokon, mi?
No, ničega nema, ne više, među nama
Potpuno sam sâm, ničeg više nema.
Mogu ići samo naprijed, ne osvrći se,
Ne odmiči koprenu, לוֹט *Lōṭ*,
prije nego što se odmaknem.
Osjećam se tako slab i gol,
stojeći na razdjelnici.

Ljudi nisu dobri,
ljudi samo ponekad pogriješe,
nije to veliki grijeh,
ponekad čine loše stvari,
užasna djela, kažu užasne riječi.
Šapuću ispod glasa,
njihova je patnja samo na iskušenjum,
nije im stalo, samo ih boli iznutrica,
i svi nisu ispunjeni ljubavlju.
Jednostavno rečeno:
nije to ono što su htjeli.
Neće sve biti u redu s vremenom.
Nebo, pomozi im.

Svjetlo si ti koje me izvodi iz tame,
tvoja je milost i svetost beskrajna,
uvijek si ti, uvijek si tu,
Ti si sve u što trebam nastaviti vjerovati,
zrak si koji dišem,
moj duh, moj je život je prebolan,
nisam si mogao objasniti zašto ludim,
ljubavi moja, mač visi nad mojom glavom,
čvrsto tlo je nestalo,
stvarnost je napukla kao lubenica,
ništa više ne mogu dokazati,
nemam više riječi.

Iščekujem tvoju ljubav

i tvoju milost.
Izvuci me iz tame,
i u svjetlosti budi strpljiv samnom.
Znam da te želim.
Nikada ne dopusti da se udaljim od tebe,
tako sam miran, svijet se čini ispravnim.
Imam ti toliko toga za dati, i zahvaliti.
Protratiti ovaj život je zločin.
Pogledaj na mene,
kako se moji snovi otkrivaju u boji,
ispod ljubavnog mjeseca lutat ću,
kad mom tijelu bude dosta,
kad mi ostane samo malo vremena,
kad se na kraju neizvjesnost približi,
kad ugriznem usne kroz muku,
bit ću spreman priznati,
sve je bilo jasno od početka,
moja će osjetila vidjeti.
Molim te, past ću u Tvoje naručje
I anđeli će Te hvaliti.

Kovrčava mu kosa grimizna,
čini čuda s požudom,
u meni je zapalila oganj,
koji sada gori kroz moje srce.
Njegove su oči preljubničke
kao Ben Yišaijeve, יִשַׁי, koje ubijaju,
ubijaš me,
kao što ubija Ūrīyyāh, **אוּרִיָּה**,
moje je svjetlo Bog,
ratnik, i muž kćeri zakletve BathShaebe,
i koji je ubijen.
Napušta me,
a kad ode,
bespomoćna sam i zbunjena.
Moja je duša sada bolesna i izgubljena,
stenjući sada lutam,
nema više kiše po suhim poljima.
Uzdigni me iz ovog pakla,
i neka nikad više ne sagriješim.

Zaplačite, i tugujte.

Plačite za nježnima,
koji bosi sada gaze čičak;
plačite za čovjekom u zarobljeništvu,
plačite za ljudima, sinovima potlačenima
plačite za slijepcima koji lutaju,
plačite za nevinima, pretučenima,
oskvrnjenih krvlju klânja,
i prisiljenima da napuste svoju svetu zemlju,
zemlju želje njihova srca.
Plačite za svojim kćerima
s lijepo oblikovanim tijelima,
one koje su bili predani užasima,
na sramotu,
jer je toplo sjeme zla ušlo u njihova tijela,
a u utrobi im je izraslo nevino,
ali je teret prevelik.
Plačite, jaučite
za domovima koji su ostali u ruševinama,
opljačkanima i opustošenima
svinjama i gnijezdima sada za ptice zloslutnice.
Plačite za onima koji su slomljeni,
plačite za jadnim i bijednim,
porobljenima i satrtima.
I zato zastanite, prijatelji moji,
Plačite za nas žive,
ali nemojte plakati za našim mrtvima i umirućima,
Nema utjehe za one koji su poklani,
i leže bez groba.

Kletva me stišće od glave do peta.

Lubanjom mi kruži jauk,
i jauk i velika pustoš širi se kroz moj mozak,
moju paštetu;
bijes i prijekor probija mi kroz čelo,
i u očima plamti vatra,
groznica mi smežurala jezik,
a na obraze se nakuplja zarazna guba.
Jetra se rascijepila,
kamenje mi slama zube
Tuga i klonulost pritišću mi ruke,
a slabost i tuga opuštaju mi dlanove.
Račvasti plamen boli gori mi kroz prste,
kamenje stišće koljena,
bolni udarci udaraju me po leđima i ramenima.
Ožujska bura neka me pomete,
i smrska rebra.
i zveckanje na prozorima,
neka protrese mi kosti.

.

ↀ

Plače naš Gospodin,
a suze mu teku na obraze
krvlju.
I tuga me ogorčila.
Moja duša, progonjena je,
luta dalje i dalje,
Pomozi mi da nađem sklonište.
Olabavi mi okove, meni,
među svim ovim bezvrijednim ljudima.
Podaj mi snage, meni,
i neka svane dan kad neću učiniti ništa lose.
Podari svoju moć na pomoć mužu,
koji traži dobrotu,
dok se oko mene okupljaju bezbožnici.

Ljubav se u meni diže,
kao plima,
i privezan sam kao govedo,
samo kako bih vidio oči njene,
moje ljubljene.
Gledam je, ali okrećem se,
bojim se dok žudim za njom,
kao čovjek, koja oplakuje svoj jedini grijeh,
kao da me ona nikad nije izluđivala,

ↀ

Dragi moj prijatelju,

nježno sam te molio
i više puta zamolio,
Tebi sam se povjerio,
kao zaklonu od sunca, na vrući dan,
kao ognju, na hladan i zimski dan,
Sjetio si me se, i poslao,
Okrjepu "*doggy-bag*" i kruha.
Ali čemu će ta dobrota,
kad sam samo žedan tvoje utjehe?

Dakle, kao skroman čovjek

hodam po zemlji,
moja misao uvučena prema sebi,
razbacuje me s mjesta na mjesto,
hodam pokraj rijeke ljubavi.
Kad me um boli,
dragocjeno je tada biti nelagodan,
duša je u svojoj želji spriječena,
duh mi se racijepi u svom traženju,
moja kosa podivlja,
moje se oči užare kao ugljen u peći,
pa čemu onda može poslužiti otkucaj ljudskog srca
i moje tijelo, ugojeno, vitalno i dobro popunjeno?
I prijatelji koji me plaše,
i moji prijatelji koji me se boje,
njihova fina tjelesna građa
i uznosito razmišljanje,
i nitko ne govori mudro,
njihove duše otupjele, ili zamagljene
Trebam li se kao netko nevin
suzdržavati od
čežnje za visinama, poput mjeseca?
Misleći da to može donijeti olakšanje ili dobitak
pronaći ću utjehu:
Neka budem s tobom kada me toliko voliš,
to me pokreće i privezujem svoja krila,
dok mi riječ "zauvijek s tobom" ne postane smislena,
tada će se tvoje lice obratiti prema mome,
Utjehom su bogate postelje našeg prijateljstva,
poput zlatnoga odsjaja u prozorskom staklu.

Tvoje su godine tek nedosanjani san,

zatvaraš svoje oči i uši,
i ostaju ti tek skrivene stvari,
kolo je tvoje sreće nedosanjani san,
Djevojka koji se ističe, zavodljiva, besprijekorna, ili graciozna, dok hoda oko stolova,
Donosi ti slatkog vina u vrču,
zrele berbe, ili novo,
pohranjenog u bačvama u podrumu,
njegova je boja poput živog koralja i zlata, njegov okus
poput palme
金棕榈
i smirne,
没药
kao što kaže *Shennong Ben Cao Jing*
神农本草经
daje ti nenadmašnu snagu, i svima oko tebe do jednoga,
za one koji piju dobroga srca
i mudro se drže svoje čaše
bez straha od smrti,
i bijesa koji dolazi.

Bogati su daleko od običnog puka,
a sjajnih je također malo;
a broj se takvih svakog dana dodatno smanjuje
kad zakorače jedno uz drugo u vidokrug.
Ljudi pozdravljaju bogate
s poštovanjem, čašću i priznanjem,
a rugaju se siromasima i naplaćuju im
sa zločinima koje nisu počinili.
Višestruke su nevolje čovjeka, siromaha, kao kleveta i bol,
Samo ih sve srce drži
u neobičnosti, i ne slama se.
Srce je ono koje razlikuje
između zla i dobra,
Koliko je tamo takvih
bezdušnih,
i koji misle da je njihovo uništavanje tek početak?
No, ne znaju, nema podjele između.
Na svijetu nemam ništa, sat u kojem sam,
koji zastane na trenutak,
a zatim poput sna kreće dalje.

Kukovi me danas jako bole,

ništa ne vidim, ništa ne čujem,
današnja je bol najgora kazna.
Prijatelji su me već zaboravili,
i sedamnaest je godina mog života izbrisano
Prisjećam se godina u kojima sam živio sâm,
Umoran, začuđen svojom nevoljom,
sada žalim za uzbudljivim vremenima,
a sada tek hlad, i sjena.

Ali uz užasan zvuk

reže *motorna pila*:
sve odzvanja,
režu visoka stabla,
uništavaju stare hrastove,
siječe se božje drvce,
sijeku ih sjekirama,
što god je ovo bilo,
plameni jezičci ogoljuju grane,
pepeo se raspršuje,
njišu se preplašene visoke ciprese,
i izlazeće sunce problijedi,
a zalazak zacrni,
a lišće je tek šumjelo u lisnatoj šumi.

Prenuli smo se

od umora, blijedih lica,
slabi od vina,
koje je otjeralo tugu,
donesi mi još jednu čašu
kad se sjene izduže,
pred *Feierrund*,
tada smo jedva ustali od stola,
obukli naše tamnoplave kapute,
i izašli na ulicu
a noć je već izvezla njenu asfaltiranu plohu
cvjetovima, kapima kiše.

Noć će biti duga,

nježno širi svoju crno krilo preko sjaja sunčane zore
Suze, i tuga srca, kiša, oblak
Nebo je mračno,
pa se ne vidi svjetlost jutra.
Neka se tada uskomešaju naši uzdasi,
i sad si sretna i liješ suze, s radošću
njen glas nježno zove,
kao djevojka koja pjeva:
Na kraju ću reći:
jednom je voljeti bilo zabavno!
Krivnja je onda moja,
a ipak je moja bol bila velika
na dan kad sam otišao.
Vrijeme me tako prezrelo, rastužuje me,
to je doprinijelo mom odlasku, muškarca?

Počujte, posao zove

u tvorničke dvorane.
Pogledajte kako je struja pokrenula
lijevane zupčanike, genijalno osmišljene,
od savitljivog čelika!
Stroj škripi gromoglasnim tempom,
Sve prečacem do cilja,
Čuj motor kako zviždi -
Trese se i sjaji poput čelika!
Sve što je domovina dala,
nudi se za životnu snagu!

Ogledaju se zvijezde u mom oku,
uhode me iz bare pune žabokrečine,
i uz njihov hladni blagoslov
u ovom izlogu dosade
vijenci žutog fluorescentnog svjetla
titrajući nestaju,
više se ništa ne vidi,
u mutnom zelenilu.
Život mi se iscrpljuje
magla me briše,
čak i grobovi nestaju u tami.
Beskrajno je crnilo palo, na groblju,
smjestilo se u sumornom zelenilu cipresa.

Tako sam čudan,

rasplačem se s grubim riječima.
U stisku tuge,
jesam li zadržavao vruće suze?...
jeste li?
Ne mogu ni zaplakati niti oprostiti,
moje je srce prazno,
sjećam se
koliko smo se stvari rekli,
previše je nesporazuma,
i pravimo se:
to grubo uopće nije bilo rečeno,
neka ne bude ova mračna tišina
Čak i ako se samo nasmiješ,
reci mi kako ti je žao,
Nadam se kako ćeš se predomisliti,
&
zagrliti me opet,
ispružit ću ruke
i bit ćeš u mom naručju,
bez ijedne riječi.

Razmišljajući, usput,

pao sam na stazi
I odnio me potok, bujica
Više ništa nije bilo razumno,
već me nosila samo struja mojih želja:
spasenje!
Grubo sam prenut,
samo grubi osjećaj:
život!
Nije baš prikladan za život,
ovaj naš svijet.

Jeste li i Vi

bezbroj puta povjerovali kako je voda loša?
a vino je bolje
Gdje sad bježiš?
zima je pred nama,
dobra mi je samilost zime!
bježiš od svih, tražiš,
tražiš po cijelom svijetu,
gdje ćeš naći ženu koja te toliko voli?
Uvijek se drži budnih brončanih očiju,
doista si nezahvalan i gluh na moje darove,
druga, druga je žena za tebe poželjinija
neka se sve ostvari i neka moje želje ne umru,
ili ja, koja sam začela, (jer ne prezirem) ljubav
neka mi ne ponestane snage!
Varaš me, a ja bih te više voljela,
-*Nisam toga vrijedna*-
zašto ne pomisliš kako je to nepravedno?
ako, sve dok ti nedostajem,
naravno, tek jedna ljubav nam ostaje
kao da ne znaš,
i lude žene mogu raditi poštene stvari,
i ako ne otvrdneš,
umireš jeftino.

Pitam se kad bih te opet mogao vidjeti.

Moje srce drhti
kao da ćemo naići jedno na drugo,
No, vjerojatno se razilazimo
na beskrajnim stranputicama.
Mislim samo na tebe
već nekoliko dana,
a od jučer ne mogu više,
ne mogu se više oduprijeti iskušenju,
ne opirem se više.
Hoćeš li prodrijeti u moj nerazumni život,
toliko želim biti s tobom,
onaj sam koji je pronašao svoju ljubav.
Oh, kad bih samo mogao susresti tebe.

Teški sivi oblak otključava moja vrata
i mjesečina nestaje iza njega, po svom tragu.
Mrzovoljno sam dijete,
želim padalice, krijesnice, i nebo crno puno nenadanih strijela,
neka nas proguta, proklete, oganj vječni,
i to nam ne nudi ništa osim okrutnosti osjećaja,
tjeraju me rano na spavanje,
no preostalo mi je još mnogo vremena,
gledam kako se brojevi na satu smanjuju
i posljednji put uživam
kada čitam sve što sam naškrabao po papiru,
noću, dolje, uvijek smijeh odzvanja,
drhti po zidovima,
gledaju utakmicu!
Vjerovati u srodnu dušu, u zrcalu,
o čemu bismo mogli govoriti,
znači vjerovati kako svaki usamljeni život drži,
u čekanju,
dlan prije nego što stisne šaku.
Negdje umire dijete
i onda, desetljećima kasnije,
netko proživi niz nezadovoljnih dana.
A ipak, kad se probudim, sunce je vani,
šiba prozore svojim žarom,
netko koga sam jednom volio
još uvijek je žalostno živ,
negdje drugdje.

Pauk čeka,

na mreži,
blistavoj od namjere,
diše, razmišlja, oštri svoju intuiciju,
osjeća svoju nagrizajuću glad,
koja potiče sokove
već i šapat pokreće pauka,
izjedajuća ga glad baca prema zrelom plodu,
ne razmišljajući.
Nebo je najteže spoznati,
odbaciti svjetlost,
i boje,
i sebe.

Blistajući iz neke daleke budućnosti,

i tako kako si poziran,
isklesan i smrvljen od radnog dana,
krpom si ogrnut,
šešir postavljen na slamnatu glavu,
s tom metlom s poda,
naopako,
tijela koje se njiše na vjetru,
mali čovjek s ovom prazninom u sebi,
govore ti: *ustani*!,
govore ti: *smiješi se*!, ili, *ne smiješi se*!,
govore ti: *ponašaj se normalno i staloženo*?
Zar ne znaju kako baš to ne možeš,
zar ne znaju koje sve poslove obavljaš?
nakon što su ti se sva odijela istrošila
i tvrde cipele probušile,
i slučajno nisi zapostavljen,
za isti posao daleko od središta,
sastavljaš sve, do srebrne opruge;
kako ne bi morao nastaviti,
odlaziš natrag svojoj obitelji,
ili čak bez brige, ili pitanja,
na pohanu piletinu iz KFC-a
& "*small talks*" o voljenom vođi,
i reci mi, molim te, reci mi,
jesi li ikad pomislio,
kako nitko i neće htjeti ništa čuti:
zašto bi netko htio stvarati umjetnost od *bilo čega*?
Ne shvaća *plebs* umjetnost prašine, prljavštine i smeća!

Što je ponad nas?

Što smo napravili?
"Što dalje?"
Što je veličina?
Tko vodi?
Tko nas to drži, uzdržava?
Postoji riječ koja mi se vraća,
imenuj slavu, preimenuj slavu: Kraljevstvo,
u koje se može provući ili tako nešto,
mogli bi se i zadržati
i zauzvrat bi nas moglo i zadržati.
Naše kraljevstvo, neispavano kao dijete:
zamućeni algoritam uzoraka,
lišća, drveća, grmlja i mahovine,
mesa i kosti,
obrve, nos, usta, brada
topovska paljba ili tek limena glazba,
povijest prava i znanosti?
Možda je to naša hrabrost,
neka vrsta galame,
mali trzaji,
naš skromni bakropis
ispisan kao *paysage*
u knjizi ostavština,
tintom i kamenom,
brojim dane,
sliježem ramenima, to sam ja.

Ne shvaćam to, sve to oko sebe,

ili vidim previše svjetla u mojim očima,
ili uopće ne vidim,
ili preliven valovima mora,
vidim more Lošinja iz djetinjstva,
više plavetnila njegova neću zaboraviti,
modri beril,
berilij aluminij ciklosilikat $Be_3Al_2 (SiO_3)_6$,
akvamarin vječne mladosti.
Tek čujem: Ali što to ovdje bruji?
יוּבָל , Yūḇāl,
sin Lamecha, prvog glazbenika, i Adah,
podario je siromahe
davši im *nebel* harfu,
liru od deset žica,
zvukove roga, *šofara* od ovnujskoga roga,
halil oboe,
frule *ugab*, trublje, *lilissu* timpana,
kinnôr citre od sandalovine,
sambuke, psaltira, gajda,
bročane cimbale *selselîm*
plesače i glazbenike, u pokretu,
s pjesmom uz citaru,
“Pjevajte Bogu, pjevači vrsni,
cantores anni,
Zammerû maskîl, זמרי השנה!”
no, vremešni je pojac,
zabavljen plesom,
nezgodno pao.
Ako majmun svira saksofon
ne znači kako je postao glazbenik!
Bilo nam je tako lijepo,
u starim vremenima,
kada smo *loše* svirali i pjevali,
eius amor aeternus est
ali smo uživali.
Što učiniti s riječima?
Ali što učiniti sada sa svim tim znanjem?
Siromaha časte zbog njegova razuma!
teorija i mit, nejasni nazivi?
Dovoljno sam sretan što mogu glumiti
nekog koji misli, kako bih nogao biti,
iako biste se iznenadili
koliko malo znam,
pa ti Bože možeš prestati govoriti kroz mene.

Pomislili biste da sam nemiran,
osuđen na mraz, iznenadnu tugu i samoubojstvo,
ali ovdje je tiho i hladno.
Iz takvih soba gledam u daljinu, preko krovova
u pozadini Donji grad.
Nema ništa romsko u meni,
samo ostrašćeni starac, *slikar*!

Nije ništa, kažu dječaci žalosno,

u kratkim kariranim hlačama,
sav uspravan, veći nego što bi htio bio.
ne mogu se sada sjetiti niti opisati,
nakon što pođu u školu,
nakon što su ih natjerali.
Njihova se dječja budućnost
nazire, blistava, milostiva,
velika i svijetla kao nebo iza, uzvišena.
Odrastaju djeca,
gdje li će sve hodati,
i izrast će im ljudske, velike sposobne ruke,
ali kakva korist?
Hodat će kao svi ljudi,
koji nemaju potrebe brzati,
ili će ipak, možda, pokušati preskočiti vatru,
no Vi, nemojte ni pokušavati.
I sve što je ostalo
blještave su misli,
drhtavi plamen,
uzleta u beskraj
ili lebdenja u budućnosti,
misli koje će u trenutku nestati,
uz težinu zamršenog sna?

Nisam znao tu riječ:

padati,
fallen, caer, يسقط yusqut,
na njemačkom, španjolskom, arapskom,
Ljudi su po cijelom svijetu,
ljudi su padali dok su učili hodati,
okruženi i pridržavani kako ne bi pali na tlo,
ljudi su padali na ispitima, gubili godine, prekidali studije,
padali i ginuli u ratovima,
uz neočekivanu grmljavinu svakog trenutka,
u mračnoj uličici u kojoj su odrasli,
u ratovima nema pobjednika,
u ratu možeš izgubiti sve,
možeš biti oslobođen užasa
i ljepote života na zemlji,
a ne možeš dobiti ništa osim metka,
beskrajno žaljenje.
Trebao bih se više sjećati njih,
čija lica više ne možemo vidjeti,
ne pamtim ih, uz trajnu tugu.
Meni se ovo čini kao
najveći dar koji netko može dobiti,
potopiti se u nešto što nisi ti,
pronaći utjehu, boje, ljubav
izaći u jutarnju šetnju
preko Maksimira.
U šetnji, osjećam
uz sebe te dječake, i djevojke, i njihove pretke,
i ljude kako hodaju uz nas.

Provlačim ruke kroz kosu,

tko je stigne četkati,
u nadi da će ostati trag crnog pramena. Imao sam sat vremena
i sada je moje vrijeme isteklo,
šunjam se u podne.
Tko se stigne ogrebati?
Tko stigne propasti u pijesak?
Sjesti i napisati pjesmu
kakvu nikad ne bih mogao napisati?
Istječu rubovi vremena, glačanje samog sebe.
Tko može izdržati grickanje naših života,
grickanje naših dana uz unutarnje razmišljanje
koje juri u bilo kojem smjeru?
Nakon što drugi umru,
naša obezglavljena ljubav,
gdje ćemo pohraniti našu tugu?
Nakon što mi umremo, spaljeni živi,
i vratimo se natrag svojoj mrtvoj majci,
gdje će nestati naša tuga,
tko će izbrusiti suze?
Nisam više u strahu
pred krutim svjetlom.
Stol je već postavljen samo za mene, na drugoj strani.

Na pijanci,

graševina dva/osam,
na pravoj gozbi duhanskog dima i vina,
u separeu s crnom smolastom lamperijom na zidovima,
u *Beisle*u, Bregovita ulica,
ispod uspinjače/zapinjače iliti smicaljke,
koja je baš uklonjena u godini našeg otkrića
ovog *vinotočja,*
najstarijeg zapadno od Draškovićeve,
sve do Frankopanske,
Zadovoljan sam onim na što nailazim,
u društvu Bobe iz Karlovca,
Željka iz Kutine,
Romana s Mlinova,
Marcela iz Vidovca,
ali što će se dogoditi kad sunce izađe?
Mi, s privjescima na ključevima automobila,
još uvijek pjevamo, *keine Hintergedanken*.
Sve plemeniti i obični ljudi,
zauzeti prikupljanjem istinskog blaga,
postaju poznati,
bit će teško ponovno, ovdje,
sjesti u vašem društvu!
Visoke zgrade Ilice ne dopuštaju vrućinu
Oblaci nad gradom
probudili su naše oduševljenje,
no, valovi stapajućih potoka s Ribnjaka
opet bespotrebno naviru.

Volim spavati,

mirisne grane mirte, smilja i ružmarina
ispod prozora,
uživam u pogledu
na tvoje otkrivene grudi,
hranjen
tvojim bradavicama,
jer moja dob nikada nije prestala voljeti.
U pozadini tihi *el saxofón en el jazz,*
elegies bacchantes,
kao Sextus Aurelii Propertius raduju se.

Moj je grad želja, Zagreb,

odnekud,
nakon dvanest godina dana i sedam mjeseci,
stižem u Zagreb,
bijeli grad, ogoljen izložen suncu i mjesecu,
pod brdom,
s ulicama koje se razvlače kao zlatna nit.
Bio sam zapanjen
svojom ispraznom lakovjernom srećom.
Vidio sam nagu ženu,
s dugom kosom,
kako trči noću kroz grad.
Sanjao sam kako ju jurim.
Nakon sna, tražio sam je;
no, sada je sve izgubljeno,
nisam je našao,
ali ostao sam u gradu.
Sobe i zidovi prepravljali su moje snove
i više nisam mogao pobjeći.

Zagreb, star već tisuću godina,
zamišljam se ponovno mladim.
Odjednom je Zagreb postao klasno svjestan,
tramway i vlakovi,
Hendricksov most,
neskladne zgrade u Sigetu,
novi blokovi, nove ulice, spomenici i drveće.
Grad je postao veći
i narastao, preko Save,
a nestali su barokni uzorci na zabatima,
jučerašnje zgrade,
parkovi i stube,
povijest je izgubljena,
izgubljena je mladost.
Zagreb je nepovratno nestao.
Fasadu kazališta spravljenu od jaja i žute zemlje,
po *Helmer & Fellneru*,
zlatni oker koji je i na brazilskojm barjaku
radi Marie Leopoldine, udate, i Dom Pedra,
pregazile su *kune*,
medvjedi, veprovi i volovi,
preporod hrvatske književnosti i umjetnosti
i tek kasnije grohotan, poganski smijeh
sada srušenog boga,
tobožnjeg *maréchala*, konjušara,
koji je natjerivao valove Dunava,
i koji je posjekao Hrvatsku.
Ali Zagreb je tada vidio krdo pionira,
i postiđeno je trebalo zašutjeti.
Zavukao se, nije promolio,
sve do krvavog obračuna.
Neka vas *sile odozgo* zgaze,
Zagreb je bacio kletvu,
Barbare Celjske, *Crne kraljice*,
zmije čuvaju njezino zlato.
Zagreb je oblizivao goli i grubi asphalt,
bez ikakve dvojbe,
vatrom prgava jezika,
poganih, potajnih priča.
Zagreb se astmatično nakašljavao,
nijem pred onima što strižu,
usta svojih ne otvori,
kroz nacrte metroa,
tek podzemnih zahoda,
električni *tramway* strahovito trešti,

kroz slojeve zemlje,
bijele od ljudskih kostiju,
& *the mammoth in Frankopanska Street*.
Zagreb se naprezao,
ostavljajući za sobom oblake prašine,
no, pred samu završnicu,
nije vjerovao u svoju snagu,
pa je sada odustao:
samo, kako dovraga,
nahraniti nerođene trbuhe stanovnika?
Sve zalud.
Ništa.
Ne vidim niti sebe.
Prvi put, nisam uspio u životu.

Nasumce sam jeo

na svjetlu dana,
kokoš i janje,
sve osim povrća i šunke,
ali prezrelo je voće krasilo stol,
trebalo je naučiti ne naslanjati se između tanjura,
jesti svu hranu.
I nakon dugo vremena došao mi je gost, kroz kišu,
susjed,
bio je kriv za opijanje,
namrštenog čela skupljenog od vina,
ne piti ga razrijeđenoga,
kada um sklon lažima odbija bolje stvari,
dobro je ne pitati za ribu u gradu,
vani je mračno,
neka sreća pobjesni i izazove nove nemire:
jer priroda naše vlastite zemlje *nije ni to ni ono*,
neće pripadati nikome,
ali će se dati na korištenje
sad meni, sad drugima.
Mnogima sam rekao da su moj um i tijelo ponosni,
ili sam tek onaj koji je zadovoljan s *malim,*
a boji se budućnosti.
Ljut na svoje susjede, nepravedan prema sebi
i uzalud želja za smrću, kad oskudijevam,
kao, "*Po pravu, toliko Vam pripada*!", rekao je činovnik,
pogrdi ga riječima:
Imam velike prihode
A i imam ogromne posjede.
Naravno, stvari će uvijek biti dobre za vas.
Stoga,
dugogodišnji je rad iznjedrio gađenje, suho, prazno,
ono što je ostalo nije bolje od onoga što mogu potrošiti?
Zašto bih bio nedostojan čovjek? Zašto?
Oh, veliki osmijeh od sada neprijateljima,
bilo kako, bilo gdje, bilo kada,
koja vrlina!, dobra, neka se u tome malo poživi.

Loš od ambicije,
ili blijed od ljubavi prema novcu,
ili s nekom drugom bolešću uma:
izbjegava siromaštvo,
"sve stvari",
vrlinu, slavu, ljepotu, božansku i ljudsku,
nadao se da će biti velike hvale,
možda bi siromašni trebali nestati već u prvom poluvremenu,
ili sam u pravu,
bistar, jak, pravedan,
ili s pravom sam to htio,
i vladar,
"*Naređujem ti da slušaš*"
i što god poželi,
da je svijet vidio ovaj razboriti um, tko god da si.
Što onda?
izgledao bi sam sebi manje nesposoban.

Slađe je:

ništa nije bolje od zalijevanja vrta,
navečer, ništa osim blagosti ne priliči:
to je priroda; drugima se ne vjeruje, zdrav si,
mudri će slijediti ruke plodnog vrtlara,
ovo će te učiniti nježnim,
blago se srce njeguje,
zamijeni noćno nebo i mjesečeve ljuske
bistrim, žutim vinom,
provest ćeš ljeta, koja tek umiru s crnim oblacima,
bolje ćeš govoriti, ako ruke otvrdnu,
nipošto nije dovoljno brinuti se samo za jednu stvar,
nije ni svako more velikodušna i plodna školjka,
dagnje, kamenice, morski ježevi,
tako da ako se tko trudi samo za to, kako ne bi bilo zla,
ne odgovaraj tvrdim mirisom neprijateljstva,
niti sebi prisvajaj umijeće, uroni u život
postani onaj pred visokim stablom koje hvata sunce.

Što može zadesiti

samo bogate na kraju mjeseca?
neka imaju sve te stvari,
toliko ih se kritizira,
jer oni izvode svojim licima,
lice i držanje bogatog čovjeka
kojega ste bili blagoslovljeni vidjeti,
nije od velike važnosti, jer se već dogodilo,
ignorirajući ogroman zločin,
nema medija, izvori su udaljeni,
tek neželjeno tuđinsko pozlaćeno tele,
ovo ja sa zlima,
velika gadost u želucu, nakon vina.
Ali briga me, kamo god pođeš,
zapamti, prijateljski zamoljena,
za kakvu god uspomenu doneseš u moje grudi,
zar ćeš iz njih crpsti blagoslovljene propise života.

Ako padnem na glavu,

pisat ću loše pjesme?
Zabrinut ispisujem ove znakove na papiru,
niti prestajem raditi, niti pretjerano obilujem,
reći ćeš: "Pokušat ću", "Ako želiš, možeš", dodajem i dalje inzistiram!
Dovoljno sam star da mogu reći kako je gotovo,
iz oporuke će biti vodljivo: ***cadauer***,
to jest, pobjegao bih kad bih mogao biti mrtav;
vjerujem da sam previše inzistirao na životu,
uz oprezan pristup, i određeni oprez,
s druge strane okusio sam svjetlo podijeljeno s tobom, Bože,
kao što se niti pseto nikad neće uplašiti pomazanja,
hodam u poslušnosti, upozori me, ako oluja zapuše,
ima li: gdje, odakle tako jak i tako vjeran?
Podigao sam ruke prema nebu i rekao: pomiluj me!
Bio sam voljan otputovati i nekome povjeriti igračke,
sve to vrijeme bio sam podložan danu i satu.
Brbljanje mi je bilo teško i zamorno, ne, čak sam i šutio;
No, nametljivi vole biti hvaljeni,
sve do: "*Oh, dobar si komičar*!",
napuhavan kao boca riječima,
sve dok otekla trbušina ne nabubri,
hvaljen bit će kao neka opaka stara prostitutka.
Misliš li tako?
"*Mogu li se voljeti štedljivi, kao i skromni?*"

Bože, noći i večere,

hranim se proteinima, prema svačijoj želji,
jedem kao i svako drugo derište
isušujem čaše na tuđim svatovima
po zakonima luđaka ili piće što hvata jako,
veselo pojedem šniclu ili malo više.
dakle
riječ izlazi, iz otčeve kuće,
zaklinjući se da ništa ne znam,
već su odletjele sedamnesta i osamnaesta godina,
sve je izgubljeno pod bijednim svjetlom, ne bez nade,
kad se gledam, ponekad je moguće,
sad opet s knjigama, sad sa snom i besposličarima,
uvijek će ti se rugati,
iznenađuje tek jedan, tvrdoglav je, savjetuje me,
to jest, izvrstan smrtnik i velika tišina,
ovaj tip: "koliko je sati?"
"Je li to *produci Raymond Weil, Basquiat*?"
hoće li me to dovesti do ugodnih i ugodnih sjećanja na naš život?
Na svadbi, ne plešem ni loše niti lošije;
ali to je više za nas dvoje,
bitno je i loše je ne znati,
razgovarajmo o tome je li ili ne,
jesu li žene blagoslovljene krepošću,
zašto bi nas prijateljski privlačile,
ili bi nas ispravno upotrijebile,
te kakva je ženska priroda dobra
i koja je njena vrhovna svrha.
Evo je, to je ona među susjedovim pticama!

Lijepe su stare priče za pjevanje:

prorok Ezekiel pojevši svitak "*igrao se rata*", polegavši na zemlju,
prorok Izaija, ישעיהו Yeshaʿyahu, sin Amozov,
zatvori svoj um, začepi uši, prekrij oči,
i prorok Jeremija, sin Hilkiahov,
oplakujući svoje muke
i poruge radi Božjih riječi,
nakon što ga Pashur, sin Immerov,
svećenik i hramski službenik pretuče,
i stavi u kažnjeničke klade na Benjaminovim vratima,
svi su oni
pisali papiriće s molitvama,
po *Zidu*,
grada u kojem prebiva Jahve!
Sunčeva svjetlost jarko blješti,
kad je čovjek rastrgan,
Dosta mi je pečenih ovnova i masti od ugojenih životinja,
I podmitljivih sudaca,
pohlepnih otimača zemlje,
otmjenih žena,
lopova i imućnih ljudi,
Sjeme je zlog vremena posijano,
u rukama su budala instrumenti smrti.
Pucam po šavovima,
dok puzim po ispucanom i smrvljenom putu,
do željeznih vrata moje sudbine,
do mojih vrata za mene otvorena,
a glas mi klikti jasno kao u lastavice,
ili ipak kukavice.

Moj je duh bio radostan,

procvjetao sam prošle godine
na zlatnom ležaju djevice,
nisam li te zvao: *Draga*?
žaljenje je u meni sada,
ranila si me
kao strijela iz neba,
tjeraš mi suze na oči,
žalost se u dnu mog srca širi,
zgažena sam biljka,
Je li ti sad žao radi otkrivene tajne,
nevjere?
I tvoje tijelo, draga,
najslađa smokva ne cijedi više sok,
draga boli,
prezirem te!
Ili:
Hoćemo li popiti čašu vina?
flauto,
natopi me pijanstvom.
Podari mi pjesmu,
ukrašenu kapljom krvi.
I kad mi dah stane,
od zagađenog zraka,
za *nešto,* bez osmijeha, o čemu samo sanjamo
neka me tamna zemlja zagrli!

Nema više ljubavi,

ubio sam nju,
skini masku da svatko vidi,
sve je gotovo,
neugodno je u mojoj glavi,
previše prljavih misli,
nenamjerno boli,
nije nimalo zabavno.
Kiša mi je smočila cipele,
čim dođem doma,
idem ravno u svoju sobu

Zagrljeni svjetlom blijedog sjajnog mjeseca

bit ćeš tako blistava,
pa ću i ja sjati
s onu stranu tame.
Beskrajna svjetlost koja sanja naš susret,
svjetlost je poput ove,
gdje tuga liječ tugu,
gdje je čudo za kojim sam žudio.
To je naša ljubav koja sve slama,
koja traje zauvijek.
Ti si moje lijepo čudovište,
ti si razlog svih ovih godina
što živim svom snagom.
Sve je bilo kao san.
Je li to radi čega je tvoje srce umorno?
Ugasi svjetlo u meni kad odeš,
ako me ne nazoveš,
makar dublja tama došla,
makar toplo cvijeće cvalo u mojim vlažnim očima.
U nekim dalekim vremenima neće više boljeti,
a ipak boljet će me,
ipak će svjetlo u meni trajati zauvijek.

Ti me nasmijavaš,

a ja odgovaram svojim pjesmama.
Kad nam i to dosadi,
svršavamo uz psovke.
Nemamo više čak ni tajne,
i gluparamo jedno drugo
svaki se dan tako šalimo.
Zaplivaj i pokušaj ući u vodu
koju sam propustio,
ponosno pratimo sunce,
trčimo samouvjereno gledajući u sunce
i plešimo samouvjereno.
Eto, svašta sam radio, svašta jeo, svašta vidio,
a onda sam s tobom opet sve radio, sve vidio.
Sada uživam u stvarima u kojima nisam mogao
jer sam se bojao.
Sada sam pametniji od svih drugih koje znam,
shvatio sam da s tobom nema nikakve boli.

U gradu nepoznatom,

ljubav ljiljanom cvijeta,
Susanna סוּסָנָה, preljubnica,
nije doživjela pogled kojem bi se radovala,
istodobno i trenutak u kojem nije zdvajala,
trubljom strgana,
škarama oparana,
clown Joseph Grimaldi u preširokim gaćama
šeće u cirkuskom krugu
i sa psećom samilosti
razapinje konopce na krovu
zaštiti sanjivih i gladnih lavova,
uhvaćenih u povijesnoj *menagerie:*
Williama Lava zvanog Grubi, neovisnog škotskog kralja,
koji uz uzvik "Sada ćemo vidjeti tko je od nas dobrih vitezova!" pade s konja,
ili buntovnika Ali Pashe od Tepelena, lava Yannina, zemlje Rumelie,
zarobljenog je i smaknutig u 82. godini života,
ili Richard I, Cœur de Lion, kralj Engleske, nakon brodoloma na Mare nostrum, zaptiven
i napušten: Ja nus hons pris or Ja nuls om pres,
u teškim lancima "that a horse or ass would have struggled to move under them", no
nakon toga je sam vrag pušten.
Je li cvijet mlječne boje?
Ne znam, slijep sam,
kameni glas,
ne znam bez ruku sam,
ne znam gluh sam,
možda niti nije, možda ga nema,
ne znam, nisam toliko mudar,
ali ga ipak volim!
Tama mnogih rupčaga prekrivena je
sjenovitim cvijetom ljiljana
i trnjem tamnocrvenih kostrenskih *drenjula*.
Kralj silazi sa svog zelenka
u palači svog grada,
prihvaća žito za svog konja,
sobu za sebe
i bjelinu djevica
za crnilo svog putovanja.
Tvrdi je kamen slomio mu
podivljalu muškost,
tu kornjačinu glavu,
i mrav će biti grobar,
i ne bol,
tek sitna dlačica.
U korito se slijevaju

sve staze upaljenih zvijezda,
gdje On gospodari i kamenom,
i što On voli drveće vitko i visoko.
Tražeći mjesto sreće,
naišao je na tvoje noge,
ti stonogo ***smargorica***, slomljenih nogu,
misliš li na uzicu oko svojih patrljaka, *resex*,
ili trnje oko Njegovog čela,
nakon što ste prikovani čavlima
za beskrvno drvo.
Jesu li ubili tvoju dušu?
Umiremo li u grijehu?

Pozivam sve ljude,

pogledajmo oko sebe, za nas su
drugi i njihova mišljenja uvijek:
“Like” & “Hate”,
“Amour et haine”.
Stalno mrzimo nekoga ili nešto:
"Mrzim povrće."
i/ili
"Mrzim gledati horor filmove!"
Ali što je kad s mržnjom zapjevamo
u duetu: “Hate/Love”!
U kući sam rata,
pucamo bez razmišljanja, bez dokaza,
uvijek optužujemo za laž.
Pozivam sve ljude, radi ljubavi:
pogledajmo ponekad
i iza zidova svoje duše,
misleći da si bolji od svih,
naše oči ne mogu zadržati zvijezde,
niti tvoje botox lice može vidjeti umjetnost!
Čuvaj svoju sreću; ne razglašuj tuđe tajne.
Da! prema nekom ogromnom sustavu proporcija,
neke beskonačne perspektive,
što je kaos je za nas
dobro je uređen detalj u nekom normalnom svijetu.
Moj život nikada nije bio savršen,
nekad je bio jednostavan.
To se promijenilo u tren oka
kada je zlatni dečko bacio pogled na mene
i zaključio da me mrzi,
jer takva mržnja može završiti samo
smrću.
Moja je slabost njegova snaga,
njegovo je srce, misanthrope, kameno,
njegov glas prlja moju tišinu:
kaže da smo drugačiji,
zar vidi samo moje pogrješke?
Sve što je on, sve je ono što ja nisam.
Ponekad me svlada taj osjećaj:
osjećam, nema više boli
i nema više srama, stida i jada.

Puštaju tužnu,

otužnu pjesmu,
pretvorimo to u romantičan ples
za dvoje.
Ne mogu ni reći da je ovdje tama,
ispod vrata svjetlo krvari
zato što je tamo negdje upaljeno svjetlo.
Protresimo zidove i zaplešimo,
samo srušimo zidove oko sebe
i zaplešimo,
s tim buntovnim smijehom!
Oh, te duge tamne noći,
vječni je mrak.
Nisam sretan,
sa zatvorenim očima,
niti ne čujem sebe,
sa zatvorenim ustima.
Hoće li netko doći
i upaliti svjetlost?
Zaplešimo!

Lijepo spavaj,
sanjaj samo lijepe snove,
ti koja sanjaš
svaki dan.
Otvori oči i pogledaj me,
svoj san,
san lijep kao cvijet,
san u kojem si uživala.
Otvorit ću vrata svog zatvorenog srca,
gdje tek povremeno dolazi sreća,
ne znam kada?
Polako
ili bez odlaganja,
pričekat ću
ili odmah,
sada.
Samo potrči i zagrli me!
Želim biti sretan cijelo vrijeme!

Upoznao sam te kao čudo,

tog dana držao sam te čvrsto u naručju,
išli smo tamo
kamo smo htjeli oboje poći,
i pronašao sam ljubav.
Nakon svih kišnih dana,
sjajiš poput sunčeve svjetlosti!
Daruješ mi samo sretne uspomene,
mislim da si anđeo
tvoj je osmijeh u sjaju,
u boji cvijeća i oblaka.
Bit ću mjesec u tamnoj noći,
obasjat ću te,
darovat ću ti svu svoju svjetlost,
samo za tebe,
kako bi mogla zaspati
na toplini mjesečine.
Sve je u redu, sada,
i dođi mi u naručje.

Ne mogu te uvijek nasmijati,
ponekad i za nas pada kiša.
Toplo ću te obasjavati svakog dana,
svakodnevnom rutinom,
uvijek ću biti uz tebe,
predano te grliti,
kako bi tvoj osmijeh opet zablistao!
Osoba sam koja je bila uvijek zabrinuta,
plakao sam bez razloga.
Susreo sam te, srećom,
bilo je ugodno kao u snu,
sada mogu biti s tobom
jer ti si moja toplina proljetnog dana.

Navuci zavjese

i zatvori vrata,
navuci zavjese
i vrati se u krevet,
zatvori oči
i potraži san.
Pijanstvo nije nestalo,
ujutro nakon,
ostaje samo praznina,
i suhi kašalj u tihoj sobi.
To je onaj trenutak koji postaje uspomena
i zapamtit ću samo to.
Pored moje samoće
i opustošene duše,
tko sam ja?
Kamo sam krenuo?
Koliko god se skrivam,
ne mogu se skriti!
Hoće li biti dobro
ovako kako jest?

Razmišljajući o tome

kako bih mogao smršavjeti,
umjesto grubog osvještavanja,
mislim kako bi uspjeh bio lakši i gorči,
nego alkohol koji pijem svaki dan,
Umjesto toga odlučio sam biti
loš momak.
Sada ćeš pak čuti svakakvih psovki,
hladnih i oštrih riječi
koliko ih god ima na svijetu.
To je “*foul play*”!
No, ne mislim kako bi trebala besmisleno uzvikati
o lošoj igri na temelju nikakvih dokaza.
Tvoje su oči pune negodovanja,
prodorne tuge,
suze kapaju,
izobličuju tvoje lijepo lice.
Kapanje, kapanje, kapanje!
Hajde, bar malo brže,
kap, kap,
kap po kap!
Neka sada već prestanu suze kapati!
Kukaš, kukaš, kukaš!
Moraš to prevladati,
nadvladati čežnju,
ako ne možeš spavati,
ako gubiš razum,
izgubljena u praznini,
moraš se otresti toga,
iluzije da je kraj
jer bi me željela zaboraviti.

Moja djevojka, ne nosi Gucci parku,

nikad nije upoznala *Versace*, ili nosila *Pradu*,
ma, što si rekla, želiš *šampanjac*, *Veuve Clicquot*
a trošiš gotovinu kreditnom karticom.
Sve je to previše:
François Boucher, rokoko, *rocaille*,
uz list akantusa, *Acanthus mollis*,
minerali iz Šleske u *Grottensaalu*,
ta novostečena bogatstva Sedmogodišnjeg rata:
Gideon Ernst barun Laudon predvodio je ličke krajišnike
"*in a very bloody attack*",
u kojem su krajišnici "*cut to pieces*" pruski odred
kod Colloredo-Mansfeldský palace.
23.-24. Svibnja 1757.
Sada, kada svi znamo
za *Christian Louboutinove Cosmic Alta Boot,*
za Hermesovu Birkin torbu;
što ti misliš, što je najbolje?
Izgledaš dobro, mirišeš čisto,
ali ako vidim *LV* logo,
zapravo bih trebao biti sretan,
što sam ti kupio ovu lažnu *Louievu* torbu,
ali svejedno je, ipak si je dobila!
Ne, to je tako loše,
pa uopće ne može biti dobro.
Shvaćam ovo kao znak,
što si se svađala sa mnom,
danas nema prijevare,
gotovo je, moja djevojko,
ali stvari očito ne funkcioniraju,
nisam bio dobar za tebe,
uzmi svoj mobitel i otiđi!
Pomislio sam kako smo to: *ti & ja*!
Više ti ne mogu vjerovati,
s nama nije sve kao maslac!
No, sada značajno mijenjam planove,
pritajio sam se i sakrio plaću.
Zašto bih išao u kino?
Hajde, gledajmo *Netflix* ili *Youtube*!

Veliki i mali narodi

rješavaju svoje nesuglasice ratovima,
tako su radili tada, rade sada, rade uvijek.
No, ja nisam ubojica,
ne želim pucati na tebe,
ionako samo dobri umiru mladi.
Moja bi majka bila zgrožena
kad bih nekog zamrzio,
poželjela bi: nek' se ti odrasli ljudi slažu.
Diogenov je fenjer tražio ravnodušnog ...
ili samo čovjeka, "ἄνθρωπον ζητῶ".
Rečeno je: "*njegovo tijelo treba baciti preko gradskih zidina*
kako bi se zvijeri nahranile njegovom strvinom"
Boli me u srcu,
boli svo to sranje,
kao one noći,
kad su izvadili oružje,
hodali okolo s oružjem
i upucali čovjeka boljeg od sebe,
tog mladca koji nije počinio ništa loše.
Što bih, kad je mladac umro,
što bih trebao reći njegovoj obitelji?
Nevolje samo dolaze,
ljudi ubijaju jedne druge,
samo trebaš umrijeti
i čuti kako to nije vrijedno!
Bijesni je fanaticus *Lucius Statius Facula*,
bakljica koja je zasjala u životu njegovih roditelja
nepotkupljiv u pomami:
ubija za ideju, može biti i ubijen zbog nje;
u svakom slučaju,
tiranin ili mučenik, on je čudovište u svom bijesu.
Bilo da se pretvori u bodhisattve
na deset stepenica
ili se pridruži
Alcoholics Anonymous,
grupi trijeznih na 12 stepenica,
on ostaje fanaticus.
Mogu samo reći kako je time sve rečeno!
Nemojte biti kivni!
Znaš li kako to zvuči tragično, znaš li?
Dakle, što bih trebao učiniti?
Velika je patnja, svima je teško,
Je li začudno, što se pitam što se to događa,
s ljubavlju i poštovanjem

Sve što sada vidim,
mržnja je i smrt.
Nemojte im dopustiti da vas naguravaju,
budite dobri
i počujte svoju pouku,
tog svog grada, zemlje tog naroda.

Lutam,

samo to znam,
zašto sam na ulici?
oko mene magla,
i nemam nade,
niti nagovještaj,
niti naznake stidljivog svjetla,
bljeska na izlazu,
pronalaska sebe.
Sada sam bezimen,
još uvijek samo gost ove ulice,
ovog kvarta,
ne mogu napisati niti svoje ime,
ja pored drugih.
Netko me je ukinuo samo jednim potezom pera!

Ovo je pjesma

za pjevanje prije rastanka!
Pjevanje, pjevanje
bez imalo osjećaja,
sve se promijenilo!
Samo je jedna riječ u redu,
molim te, samo reci, zbogom!
Dok hodam uskom uličicom,
ostavljam iza sebe
samo glupa žaljenja,
koja sad nisu vrijedna
niti suza prolivenih,
Pjevanje, pjevanje
koje pokapa ljubav!
Oštre su riječi bile iskrene,
pa sad otresimo svoj ponos,
mi, zapetljani, bez imalo ljubavi.
Neka ova duga noć ne bude tužna,
neka nas bar mjesečina obasja
u te mnoge noći,
kad više ne budemo mogli spavati
uz prsten pored kreveta.

Bio je još jesenski dan

Bio je još jesenski dan dok sam vozio natovareni kamion po zemljanom putu uz glazbu s radija, Kenny Rogersa *Through The Years*. Ledeno hladno pivo u ruci. U slabim svjetlima farova, na kraju puta, bodljikava žica. Prednja su svjetla upaljena i ništa se ne vidi od obraslog drveća. Taj stari zemljani put doveo me do kraja. Kad sam nastavio pješke, otkrio sam da vodi do starih napuštenih kuća.

Urušeni su krovovi napuštenih zgrada utopljeni u narančasto, povečernje nebo, a prozori zgrada snažno odsijavaju. Nepokriveno je zdanje zauzvrat zurilo u mene, a ja sam prkosio njegovom beznačajnom pogledu. Umjesto prozora sada je samo prazan prostor, i tek razbijeni, oštri ostaci stakla. Zidovi su tako visoki i beskrajni, okružuju me. Boja se ljuštila. Srećom nije bilo podova ni stropa. Četiri zida, i grafiti po zidovima, hrpa cigli, i stepenice koje vode u hladno maglovito nebo. Štakori, paučnjaci i njihova paučina, prljavština, prašina, smeće. I smeće. Miris truleži, zvuk škripanja, dodir hrapave površine, i smrad povraćene hrane. Napušteni buldožer stoji pored napola srušene zgrade. Dok mi je hladan vjetar udarao u lice, s električnih stupova, pokidane se žice vijore na vjetru. Može li cvijeće uopće cvjetati na tom tamnom mjestu. Posušena trava leluja lijevo-desno na vjetru. Prazno je parkiralište, u muškom svijetu, zatrpano razbijenim staklom i praznim bocama. Je li moje tijelo tu? Previše prostora s glasovima tihim poput šapata. Jesam li izgubio razum?

Ono što me najviše užasnulo: *bio sam sâm*, kao prazna boca usred pustinje. Ništa ne čujem osim svog disanja. Neka mi sunce ogrije nosnice. Ostavio sam pogled na Pakao iza sebe. Probijam se prema ogradi. Put kojim idemo, život je kojim živimo. No, nema izlaza. Mislim da mi je sada dosta. Ne mogu više, Bože, spasi me sada od mene samog. Sve što volim, ne zaslužujem. I sada to znam. Umrijet ću u miru i ostaviti tebe sa svojim srcem i dušom, zauvijek.

Drveni su brodovi na žalu,

srebreni,
naoružani ljudi na obali,
vidimo po njihovim oklopima,
nisu prijatelji, oni, s druge su strane.
Strava nas obuzima
dok gledamo,
koji smo bili s njime na brodu
i promatrali okrutan pokolj,
gledamo dok svaki ljudski osjećaj umire,
kako svi umiremo, u voljenom gradu,
sve što možemo, ponoviti mučne krikove,
Aristip iz Kirene Mlađi, *Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος*:
bol je najveće zlo.
Može li itko reći tko je pobijedio?
“jedan i nesretan dan sve nagrade uze života!”
Pođi,
Eneja, Αινείας,
“Čvrst i nepomičan stoji i zalud su suzne mu oči.”
povedi, za ruku, svoju obitelj,
svog otca Anhiza, *Ἀγχίσης*
i svog sina Askanija, *Iulusa*,
i prijatelje, *Ahat, Sergest, Akmon, Japig, Mizen, Mima,*
i svoj narod,
negdje daleko, gdje bi se opet mogli smijati.
Neka se s njima na isti brod ne ukrcavaju
razvratni, psovači ili zla čeljad,
to donosi nesreću
Silete, inquit, ne vos hic illi navigare sentiant!
Trebalo ti je vremena
za šivanje bijelih jedara
broda, za naša zaplašena srca,
i kroz olujno nevrijeme
zaploviš protiv
uznositosti naših brodova.
Et quo quemque modo fugiatque feratque laborem.
Kako l’ podnositi koju imadeš muku il’ bježat.
Lako je zaploviti,
kada znaš kako je to,
zaploviti burnim valovljem,
na moru, vjetra i valova,
pa kao *Pironov praščić*
nikad ne brineš o oluji,
a sada je i vjetar povoljan,
puše toplo,

ghibli, široko, σορόκος, s juga,
može i lebić *garbinus* preko leđa.
Basti al nocchiero ragionar de' venti
Nek brodar govori o vjetrovima,….
Pronađi svoj smjer plovidbe,
ne lutaj!
Vjerojatno će nas
ljubičaste bobice, sir i smokve
održati na životu.
Požuri mornare
neka budu što brži,
i neka se spase
snagom svojih mišića;
tako i bi
sve dok nisu doplovili
do Carthage na obali Tunisa
i oslobodili se svake bojazni.
I mučan vjetar uzdaha ih prati,
U neprijateljskoj se zemlji
predao u ruke
vlasti barbarske kraljice,
nepoznate vjere,
bez ikakva jamstva,
bez talaca,
ne bojeći se ničega,
Nil metuens
oslanjajući se samo na svoje sretne zvijezde
i svega onoga
što mu je obećavalo
njegovo proročanstvo.
I krasotica hoće njega,
požudno ga gledaše,
u raskošju se ljube.
U obljubi se ne mari ništa,
samo za ljubav,
uzrok je propasti.
Svoju poklonjenu ljubav,
nevjera dira, sada,
"*Tu parti Enea? Tu fugitivo? Ingrato*"
koja sam tebe slatko i drago priljubila,
od mača pada iznevjereno srce,
Duša se pri spomenu zgraža i strepi
od jada tog.
za nevjernu ovu zloću.
Pa treba zamučati
i čela ovjènčâti vijencima

Venerine mrče, *Myrtus communis*
Bojovat će u zemlji Italskoj, divljake,
la suprême raison d'état moral,
kral trojanski,
z rutulskim narodom boja bi,
bojnik smlavit će barbarske narode, domoroce,
kraljevstvo će naći,
uz Laviniu,
spaljene kose kao znak rata,
jedino kraljevo dijete
i "*zrelu za brak*", Na'arah,
No, u znak dobrodošlice,
odjednom žrtvuje pedeset ljudi,
slavni rod Helena,
"*iziđe na dvoboj u brodu, i to u košulji*
s golim mačem i bodežom"
najvjerojatnijem od prosaca,
sprijed mu u prsi turi vatreno mač!
I tako je moralo doći vrijeme umiranja.
No, sumnjiv će to biti svršetak,
pallida morte futura
nakraj jednoga potoka najde se,
včini za grehe te
velike i zmožni kral
v kratkom vremenu potopi se.

Poput svih,

kao zaraženi izopćenici,
muško, žensko,
raznorodno,
kao hermafroditski demon *Agdistis*,
dušom i telom,
ni živ ni mrtev,
i mrtev pijan i mrtev umoren,
nevažno i nevrijedno,
gingavo s ozlijeđenim nogama,
čašica se Jakovovog kuka iščašila dok se hrvao s anđelom,
כוס ירכו של יעקב התנתקה כשהוא נאבק עמו.
ili zgurenim *hrptima*,
ili *nagubanim* licem,
kao kakva *krastava krompirača*, *Scleroderma Verrucosum*,
ili *čuvara postelje,*
nedopuštenima prema *Legis Corneliae de sicariis et veneficis,*
skrivate se, muški mekušci,
i održavate svoje sastanke
nećemo vam dopustiti ubijati smijeh,
prvo *Oregenes Adamantius*,
radi "*luđačkog uresa*",
jer moraš nekoga kriviti,
za vlastitu zbunjenost,
"a ima i onih koji odluče živjeti
poput uškopljenika
radi kraljevstva nebeskoga"
a zatim i drugi *Valesii*,
"*galski*" svećenici frigijske božice Kibele (*Magna Mater*),
i "ženskasti muškarci" *nec viri nec feminae*
koribanti koji slave *teletai*
praiskonsku skitsku božicu divlje prirode,
plodonosnu božicu *Atargatis,*
smiješan je bio njihov ženski izgled,
qui autem genitalia masculina non habet,
non significat eum esse mulierem,
međutim, onaj tko nema muške genitalije
ne znači da je žena,
poput uškopljenog paučnjaka *Nephilengys malabarensisa,*
ili trajno žigosani
sa smrdljivim *foetidus* mirisom
mal de Meleda
radi grijeha svetogrđa sakramenta euharistije,
brachydactyly,
i najveći su gmazovi prestali osjećati

čovjeka za brata,
vodili su vas kao ovce i niste otvorili usta,
nemilosrdno protjerani,
kao Filoktet, Φιλοκτήτης *Philoktētēs*,
sin Poeasa, kralja Meliboee u Tesaliji, i Demonase
radi uvredljivog mirisa
iz stare rane ugriza
pepeljastog poskoka *Vipera amodites*,
koja je ponovno krvarila,
a nitko nije ranu zavio,
nije ih zaustavio naš vrisak,
otplovili su,
u plavoj prozirnosti svjetlosnih para,
dok su jedra,
uzvišeno razapeta poput oblaka danju i noću,
nastavila svoj smjer,
ostali smo izloženi gubi i pomoru
na pustom Jelenskom otoku,
gdje šušte jata ptica,
jarebica kamenjarka, šljuka bena,
pućpura prepelica, crnih liska,
patka gluhara,
uz "*kukurikanje*" fazana *Phasianus colchicus*,
a i neki su se divlji *Falconidae* prevarili
i smjestili na otoku.
Uz jutarnje ječanje, iz gustog grmlja,
lanjac šumori po suhom lišću.
Sjedimo tamo,
kao vladari otoka,
besplodni uz prolazni osmijeh,
i buljimo u prazan pijesak.
Zatvorenike se odvodi u blagostanje
dok ne zapjevaju od radosti!

San nerođenog djeteta

Sanjao sam
i prije nego što sam se rodio,
prije umiranja,
taj tihi krajolik,
cvjetalo je cvijeće u jezercu,
cvijet koji je počeo pahuljasto cvjetati,
pored lunaparka, iza Malog dvorca,
činilo se da će prekriti svijet
(*cvijet ili lunapark?*)
Ispružio sam gibljive pipke
prema telefonu,
htio sam te nazvati,
konteso *Dora*,
govorio sam i dahtao:
Pođimo na more tijekom sezone!
No, ako poludim,
umrla si mlada nakon porođaja,
ako je to san,
ostaje mi tek
crveni crljenak, *Scorpaena scrofa,*
prekriven ljuskama
koje me mogu ubiti.

Kad god pođem na more,

udisati zrak i sanjati,
popodnevni maestral puše
i sanja,
i kad god zaplivaš prema meni,
pogledam na dno mora,
vidim nježno i slatko vrijeme sutra.
Vrijeme prolazi prije nego što to shvatim,
došla si na plažu,
s prijevarom u mislima,
kao trulež u kostima.
U *mliječnom*, blagom jutru
u izgubljenoj crkvi u gradu, na brdu,
zaljubio sam se u grješnu ženu.
To je tako muški.
Ipak, sanjao sam na dnu mora,
a sada se raspadam na povratku.

Grad je mokar,

bez vjetra,
noćna je kiša prestala,
a ti si i dalje vlažna.
Noću se čak i ludi grad
misterioso
pretvara u ništavilo,
svjetlost se smrzava.
Ti, djevojko,
stojiš na uglu ulice,
blijedi duh noći,
sama si,
govoriš besmislene riječi,
kad god se pogledaš u ogledalo
na blijedom svjetlu
iluzija si zamagljena u tami,
u sjeni mjeseca.

Na sivom zidu,

ulaza u podzemni *toilet*,
"*Kršćani u katakombe*!"
Hada, podzemnog svijeta,
posljednje nade za "*duše prokletih*",
alcoholics,
usred paukovih mreža,
usred zime,
usamljeni, sjenoviti pustinjak,
smrznut na hladnoći,
"zavrisnuvši gorko iza glasa",
nacrtao sam nebo
plavom bojicom,

RGB: 0; 191; 255.

Na rubu živine lampe,
nebo je izblijedjelo

RGB: 173; 216; 230!

Nebo, ipak, sada blista,
a ptice lete prema njemu,
pa sam na dosadne zidove prema moru,
plavom bojicom nacrtao ocean

RGB: 30; 144; 255.

Ustajala je svjetlost na dnu mora,
ponešto nalik na

RGB: 16; 78; 139.

zujanje *tramawaya* umirućeg grada
raznosi se vjetrom,
a tužne, bijele smrznute suze,
našeg, hrvatskog *zdenca života*,
željeznog Franceka
u Barutanskom jarku,
ili u Parizu:
et des larmes tristes et blanches gelées,
lete u vjetar,
daleko i blizu.

Gorko je grubo more
i gorka je moja ljubav,
izgubljeni smo u ljubavi,
dok plovimo morem dodira,
kao na brodu koji luta morima,
na brodu, uhvaćeni na srditom moru,
zamodrilo se po neveri, kiši,
tmasta noć,
i pod tmurnim olujnim nebom,
i s tmurnim mislima,
u opasnosti smo od brodoloma.
Bilo je za utopiti se, *kožodèrica*:
pozelenio sam, brada mi drhće.
Nije više naše more kao kolijevka.
嵐の中の船 天保山港
Arashi no naka no fune Tenpōzan-kō
Gdje je naš spas,
Yashima Gakuteiva luka Tempozan,
grad *yakuza*,
i nježnih, ružičastih cvjetova *sakura* trešanja, *Prunus serrulate*,
koji padaju u vrtlogu vjetra
kao zvijezde,
svijetle, u noći bez mjeseca.
Naša je ljubav slijepa,
naša ljubav peče, bolna je,
oboje ćemo pasti u,
od posolice “*zadimljeno*”,
more svojih suza.
Grmi, trese *burũn*,
bojim se zla,
koje trpim kako bih te volio,
i poželim:
neka more ugasi ovaj ljubavni plam!
Poput samotnog jarbola,
još uvijek stojim
kao neki momak okoštalih mišića,
u bluzi od grubog sukna,
ali sada već krhak, ispucan i sasušen.

Poput svih,

kao zaraženi izopćenici,
muško, žensko,
raznorodno,
kao hermafroditski demon *Agdistis*,
dušom i telom,
ni živ ni mrtev,
i mrtev pijan i mrtev umoren,
svi nevažni i nevrijedni,
gingavo s ozlijeđenim nogama,
čašica se Jakovovog kuka iščašila
dok se hrvao s anđelom,
כוס ירכו של יעקב התנתקה כשהוא נאבק עמו.
ili zgurenim *hrptima*,
ili *nagubanim* licem,
kao kakva *krastava krompirača*, *Scleroderma Verrucosum*,
ili *čuvara postelje,*
nedopuštenima prema *Legis Corneliae de sicariis et veneficis,*
skrivate se, muški mekušci,
i održavate svoje sastanke
nećemo vam dopustiti ubijati smijeh,
prvo *Oregenes Adamantius*,
radi "*luđačkog uresa*",
jer moraš nekoga kriviti,
za vlastitu zbunjenost,
"a ima i onih koji odluče živjeti
poput uškopljenika
radi kraljevstva nebeskoga"
a zatim i drugi *Valesii*,
"*galski*" svećenici frigijske božice Kibele *Magna Mater*,
i "ženskasti muškarci"
nec viri nec feminae
koribanti koji slave *teletai*
praiskonsku skitsku božicu divlje prirode,
plodonosnu božicu *Atargatis,*
smiješan je bio njihov ženski izgled,
qui autem genitalia masculina non habet,
non significat eum esse mulierem,
međutim, onaj tko nema muške genitalije
ne znači da je žena,
poput uškopljenog paučnjaka *Nephilengys malabarensisa,*
ili trajno žigosani
sa smrdljivim *foetidus* mirisom
mal de Meleda
radi grijeha svetogrđa sakramenta euharistije,

brachydactyly,
i najveći su gmazovi prestali osjećati
čovjeka za brata,
vodili su vas kao ovce i niste otvorili usta,
nemilosrdno protjerani,
kao Filoktet, Φιλοκτήτης *Philoktētēs*,
sin Poeasa, kralja Meliboee u Tesaliji, i Demonase
radi uvredljivog mirisa
iz stare rane ugriza
pepeljastog poskoka *Vipera amodites*,
koja je ponovno krvarila,
a nitko nije ranu zavio,
nije ih zaustavio naš vrisak gubavaca,
otplovili su,
u plavoj prozirnosti svjetlosnih para,
dok su jedra,
uzvišeno razapeta poput oblaka danju i noću,
nastavila svoj smjer,
ostali smo izloženi gubi λέπω i pomoru
na pustom Jelenskom otoku,
gdje šušte jata ptica,
jarebica kamenjarka, šljuka bena,
pućpura prepelica, crnih liska,
patka gluhara,
uz "*kukurikanje*" fazana *Phasianus colchicus*,
a i neki su se divlji sokolovi *Falco eleonorae* prevarili
i nagnijezdili na otoku.
Uz jutarnje ječanje, iz gustog grmlja,
lanjac šumori po suhom lišću.
Sjedimo tamo,
kao vladari otoka,
besplodni uz prolazni osmijeh,
i buljimo u prazan pijesak.
Zatvorenike se odvodi u blagostanje
dok ne zapjevaju od radosti!

ISBN 978-953-xx-xxxx-x
In Croatian

Poezija je Želimira Jelčića vrlo lijepa i melankolična. Ona izražava osjećaje usamljenog i nesretnog čovjeka koji želi više uzbuđenja i radosti u životu, ali nalazi samo tamu i tugu. Pjesme koriste živopisne slike i metafore kako bi prenijele suprotnosti između želja i stvarnosti, odnosa i veze muškarca i žene, te čovjeka i prirode.. Pjesme također nagovještavaju neke tragične događaje koji su oblikovali život, poput smrti voljene osobe ili rata. Pjesme imaju notu ironije, jer sunce sija u novom danu, ali i dalje postoji osjećaj bijede i beznađa.

M. Mrazović, 2023.